

QUIN DESENCÍS!

Avui llegint el diari he sabut que el Sr. Baulida serà l'alcalde de CIU a les properes eleccions municipals. Si no acaba de entendre el que va passar amb la línia de les Gavarres, ara no en tinc cap dubte. (I no m'agrada pensar malament). A casa sempre em diuen que amb la política no m'hi empenyi. Que encara em queden moltes coses per veure. Que de canvis de camisa sempre n'hi ha hagut. (Suposo que hi ha gent a qui li agrada més anar de rebaixes per diferents botigues que a d'altres que sempre han estat fidels a una manera de vestir).

Per davant de tot, respecto les idees de tothom. Per sort estem en una democràcia (per dir-ho d'alguna manera). Però fets com aquest propicien que la gent passi de la política. Dónes el teu vot a un partit perquè t'identifiques amb el programa; no hi ha dret que algú pels seus interessos (no trobo quin bé n'ha tret el poble), practiqui el transfuguisme fent que governi un equip que no ha guanyat les eleccions. Ara, a la pròxima campanya, cap de llista de qui era el seu màxim rival. Quin desencís!

Anna Xirgo i Tarrés

CATALUNYA DES DE TERRA

Tenim un immens mar blau
Que banya les nostres terres.
Tenim poderoses muntanyes
I extenses valls,
Tenim uns llacs incomparables
Tenim una muntanya única.
Que guarda la nostra Patrona,
La Verge de Montserrat
Tenim grans tresors artístics,
En esglésies i catedrals.
Tenim petits i grans pobles
I preciosos ciutats,
Cadascuna amb la seva personalitat
Tenim castells de pedra
I també en fem d'humans.
Tenim una bella dansa,
Que per ballar-la tots ens donem les mans.
Després de tantes coses belles
Que jo us he anat contant,
Tenim el valor més gran: la gent
Del nostre poble que treballa, estudia
I té una gran humanitat,
I quan el món ens necessita,
Igual que en la nostra dansa,
També els donem les mans.

Maria Cunillera i Cristià

UN PROGRAMA DE GESTIÓ DEL POBLE PEL POBLE

"Si els polítics han renunciat a assumir el lideratge de la transformació social: qui ho ha de fer?
La mateixa societat".
Josep Ramoneda

Un programa que faciliti i possibiliti les majories absolutes per a poder governar un mínim de quatre anys, la vila de Cassà de la Selva, amb seny i raó.

Un programa econòmic creïble, possible, auster, mesurant la necessitat i la conveniència de cadascun dels euros que entri i surti de les arques municipals. Tendint, en els quatre anys, a un pressupost equilibrat que es quadri amb superàvit. Això permetrà ser més flexible en els impostos.

Un programa urbanístic que possibiliti el manteniment i faciliti la rehabilitació de les cases del centre de la vila, i que a la vegada reguli el creixement d'aquest poble, ja prou saturat en el mateix centre. Tenim la distribució de cases i carrers que tenim i ha de ser amb aquests condicionants que hem de fer possibles, i compatibles, les incomoditats que l'automoció provoca als peatons.

Un programa social a nivell de les necessitats actuals amb el que s'acabin els elitismes, els favoritismes, on es treballi per salvar el marginat i l'indigent, de la seva condició. Que lluiti contra la humiliació d'uns i que faci possible la igualtat entre tots els ciutadans. Que faciliti la mútua integració dels/i amb els nousvinguts.

Un programa d'ensenyament i cultural en el que, d'acord amb les entitats cassanenques, cadascuna tingui la possibilitat de ser membre actiu d'aquest nou moviment tot procurant que tingui sentit pràctic: res no serà imposat, tot serà consensuat. On el principi de la igualtat d'oportunitats sigui la norma d'actuació i si cal, en situacions molt concretes, fer renéixer la discriminació positiva. Mantenir la fidelitat a l'escola com a eix vertebrador de la nostra societat.

Un programa esportiu que tendeixi a reorientar la formació esportiva no entesa com una competició sinó com un mitjà per aconseguir un benestar físic, psíquic i social; que sigui nexa d'unió i no d'exclusió. El primer no serà el millor, serà un de més.

Un programa solidari amb els pobles necessitats, creant vincles d'agermana-

ment no només amb els països rics del nord sinó també, i especialment, amb els pobles pobres del sud i intentant fer de pont entre aquells i aquests.

Un programa que mostri la seva inquietud i posicionament decidit enfront de l'ecologia i l'equilibri territorial.

Un programa que propiciï la creació de comissions informatives mixtes, consultes populars; que a iniciativa del Consistori o d'un mínim del cens electoral, a valorar segons el resultat de les eleccions, faci possible un Referèndum Popular en matèries d'importància capital per la vila i, amb el mateix mecanisme, poder revocar càrrecs o acords municipals. L'esperit d'aquest punt no és altre que mantenir la importància del valor del vot emès a les eleccions i que fa possible tot govern municipal. En definitiva, tornar el govern al poble, del que els regidors només n'han de ser els executors. Donar vida, de nou, a l'esperit assembleari: l'Assemblea de la Vila de Cassà de la Selva.

Un programa que sigui punt de trobada de totes les dones i els homes d'esquerra que al llarg d'aquests últims anys, i per falta de referents possibles, han buscat sortida a les seves inquietuds treballant a una o altra ONG o en alguna entitat cívica.

Un programa que toqui de peus a terra, que sigui real, que digui les coses pel seu nom, que no es deixi influir per les pressions externes, que pari la inversió en totxos fins que no es tregui el màxim rendiment de les instal·lacions que ja tenim, i que es fixi bàsicament en les persones. En un temps en què el fracàs i el conflicte escolar és cada dia més evident, on els percentatges d'analfabets en llengua i cultura catalana i espanyola creix, com creix també el nivell d'incapacitat fruit del ràpid i imparabile avenç de les noves tecnologies - la informàtica, entre elles - crea un fons molt important de marginats que, de no reciclar-los a temps, seran incapaces de refer-se'n mai més. L'escola de música, l'escola d'art ja estan bé; però, vulguem o no, són per poca gent i escollida. Tothom ha de tenir les segones oportunitats per a poder aprendre a llegir i escriure, sumar i restar. Fa falta retornar el protagonisme a una escola d'adults Manuel Tolosà, que faci de pont, de nexa d'unió, entre la societat opulenta i la marginada. Que resti diferències i sumi possibilitats. Que faci possible "les classes de botons" per qui faci falta, quan faci falta i on faci falta.

Un programa que tingui com a finalitat garantir el benestar a la immensa majoria dels ciutadans d'aquest poble, donant com a premissa la llibertat d'opinió, d'acció, que

hom ha d'exercir en les condicions més favorables. Entenent que la llibertat d'un acaba quan coarta la llibertat de l'altre. Entenent que "la llibertat és la llibertat dels que pensen diferent". (Rosa Luxemburg)

Un programa que sigui eficaç, pràctic i participatiu davant la problemàtica i gestió diària municipal.

Un programa que reculli i aprofiti les experiències d'aquests últims 24 anys: les positives i les negatives. Procurar que s'entengui clarament on i perquè cadascú ha de complir, en el seu lloc, amb el compromís assumit: el governant fent-ho amb actituds democràtiques, lluny de tot dubte i insinuació rocambolesca, i el ciutadà fent seves les responsabilitats que el conjunt de la societat li reclama.

Un programa confeccionat per una candidatura que lluiti contra la indiferència de la majoria, motivant-la a participar en la creació d'un espai comú de trobada, reflexió, deliberació i concreció del futur de la nostra vila.

Un programa presentat per una candidatura que es resisteixi a crear el seu propi estil de fer política, que respecti l'altre i defensi els espais de llibertat per a tots.

Un programa i un compromís que faci possible una majoria que haurà de governar per tot el poble sencer.

Un programa fruit d'una realitat, no d'una invenció, donat que el poble hi és, la problemàtica també a l'igual que les solucions.

Un programa confeccionat per tothom que hi vulgui participar i en benefici de tots.

Un programa que sigui oportú, convenient i necessari.

UN PROGRAMA DE GESTIÓ DEL POBLE PEL POBLE.

Joan Maymí i Coloreu

ENCARA TOQUEN SARDANES!

Tot sovint parlem de la crisi de la sardana, només cal veure qualsevol plaça quan es fa alguna manifestació sardanista. El que ens sap més greu als sardanistes és que moltes vegades el rebuig ve de dintre casa mateix, dels propis catalans. Ens dona ben bé la sensació que, en ares de la modernitat, ens avergonyim de quelcom que forma part de la nostra cultura.

A finals d'agost ens va caure a les mans un article del Punt signat per David Colomer. Ens hi vàrem sentir tan identificats que li demanàrem permís per publicar-lo a Llumiguia.

Convidem els lectors de Llumiguia que

hi donin un cop d'ull i reflexionin sobre el seu contingut. Val la pena.

Encara toquen sardanes (article de David Colomer publicat al Punt el 24 d'agost d'enguany):

"Fa la temperatura exacta, tot i que alguna senyora es posa el jersei de llaneta per sobre. La gent gran ha dut les cadires plegades de casa. Els néts juguen a empaïtar-se. D'aquí a poca estona ja aniran ben suats. Els que ballen cada any són menys perquè el dolor a les cames passa factura. De tota manera, la cobla ha començat a tocar. La tenora, el tamborí, el tible. Insòlit: les sardanes encara existeixen. I dic encara existeixen perquè les sardanes, a banda d'aquest sector que anomenem món sardanista, cada cop sonen més estranyes per a la resta de la gent. En els últims anys s'ha posat tot de moda menys les sardanes. A Catalunya, les coses pròpies cada cop tendeixen a semblar-nos més estranyes perquè tenim una obsessió nacional per quedar bé amb la resta del planeta. És com si ens haguessim cansat de ser nosaltres mateixos, si és que mai hem estat algú. Potser els noms de les sardanes poden semblar horteres, però més figaflores sonen les lletres de Bustamante. Abans va ser la febre

per la música celta, passant pels violins balcànics i la cítara índia. A aquest pas potser acabarem sortint al carrer vestits de Mariachis, cosa que em semblaria perfecta. L'únic que no entenc és per què no se'ns acudeix un dia qualsevol anar a ballar sardanes, encara que ens puguin semblar complicades, encara que els del món sardanista ens mirin malament, com si fóssim turistes talossos. No sé perquè subestimem tant tot el poc que hem estat capaços de crear. No sé per què només valorem les coses quan ens les prohibeixen."

Quim Massa
Amics de la Sardana

ELS FAMOSOS PARLEN DE DÉU

La creació entera ens parla de Déu i els científics creients no s'avergonyeixen tampoc de parlar-ne

El Dr. Carl Jung va escriure: "En tota la naturalesa no hi veiem més que un disseny i una perfecció increïbles. Concentrem-nos ara en el cos humà: qui l'estudii

CASAL DELS JUBILATS I PENSIONISTES DE CASSÀ DE LA SELVA I COMARCA

RENOVACIÓ JUNTA

El proper dia 14 de novembre, a les 5 de la tarda en primera convocatòria i a 2/4 de 6 en segona convocatòria, tindran lloc en els locals del Casal les eleccions per renovar la Junta i cobrir les vacants actuals.

Les candidatures es podran presentar a les oficines del mateix Casal fins al dia 10 de novembre.

L'únic requisit indispensable per proposar la candidatura, és el d'ésser-ne soci.

AGENDA MES D'OCTUBRE

Diumenge dia 6, tarda a les 6 -ball amb Duet d'Amer (només socis)

Dijous dia 10, tarda a les 5 -berenar i ball amb Pep Xena, preu: 3,75 euros (reserva de tiquets al mateix Casal)

Dissabte dia 12, tarda a les 6 -ball amb Argemin's (només socis)

Diumenge dia 13, tarda a les 6 -ball amb Ferran Prunell (només socis)

Dijous dia 17, excursió a les coves de Sant Ignasi de Loyola (Manresa) (Programes a part)

Diumenge dia 20, tarda a les 6 -ball amb Josep Parrilla (només socis)

Dijous dia 24, tarda a les 5 -berenar i ball amb Davis Casas, preu: 3,75 euros (reserva de tiquets al mateix Casal)

Diumenge dia 27, tarda a les 6 -ball amb Tomy (només socis)

Dijous dia 31, dinar, castanyada i ball al pavelló polivalent (programes a part)

trobarà un disseny complexíssim que consta de més d'un bilió de peces. Els científics no deixem de meravellar-nos davant el funcionament del nostre cos i, malgrat tots els avenços tecnològics, ni tan sols un ordinador del tamany de l'Empire State seria comparable al cervell humà".

Són les confessions d'un científic. Som capaços de plantejar-nos les coses amb la mateixa humilitat que ho fa ell?

M. Teresa Puig

LA MORT D'UNA VEÏNA, TERESA CEBRIÀ I BAS

Vulguis no vulguis, la mort, una cosa tan natural i corrent, sempre ens sorprèn i, de dret o de través, jove o vell, obliga a pensar-hi, i en el subconscient s'hi formen interrogants de difícil concreció. Els tocs de les campanes, et fa preguntar: qui s'ha mort? Si és una persona coneguda, et fa rebobinar la memòria i la veus en moments concrets i en espais coneguts.

Sovint ens pot resultar indiferent. Però la pregunta hi és.

Ha mort una meva veïna. Moltes vegades ens coneixem d'una forma superficial; es creuen algunes paraules: «bon dia»; però no gaire res més. Ens veiem i no ens coneixem. Mantes vegades si ens coneguéssim tindríem un parer diferent de les persones. La Teresa era una dona senzilla, de poques paraules, potser més coneguda pel seu marit, Lluís Busquets, home franc, de paraula alegre, amic de tothom; ben segur per la feina que portava a cap cobrant rebuts de diverses entitats. La Teresa quedava com en un segon replà. Almenys pels que no hi teníem una gran amistat. Ella, a la seva llar; ell, constantment al carrer. No obstant, la Teresa, me n'adono ara mateix, havia de ser una dona d'una gran sensibilitat, que exteriorment no ho demostrava. La mort d'en Lluís, el seu marit, hagué de ferir-la intensament.

Llumiguia publicava, l'any passat, un seu crít d'enyorança que val la pena de reproduir, ara que tornen a estar junts, per justificar aquest sentiment i delicadesa:

«Un dia de sol tebi
que els seus raigs escalfa el cos,
vas dir-me adéu per sempre
d'una vida compartida per tots dos.
Dos anys d'aquest adéu
i em plora encara el cor.
Vas adormir-te dolçament
per no donar-me un mal record.

Una serenor d'esperit és el que tinc ara,
però la vida no m'enganya
i el dolor em rosega i em fa neguit.

Enyoro aquella mirada
i la calidesa dels teus ulls blaus
i la tendresa d'aquella abraçada
i la maliciosa rialla que em donava pau.
Hi ha tantes coses per recordar...

fins i tot aquelles petites baralles
que acabaven amb rialles
i amb ganes de tornar-nos a abraçar.
Eres un home bo i honrat,
sempre en tenies una per dir,
per això, tothom t'havia estimat
i el buit que ens has deixat
mai no el podem omplir.
Paraules que s'endú el vent,
Que vull que arribin fins a tu
i vull que em guardis un tros de cel
amb coixins de núvols color de mel
perquè un dia ens hi trobarem jo i tu».

La Teresa vivia sola i dintre seu hi niava l'enyor. La seva sensibilitat li feia agafar pinzell i colors i pintar de forma autodidacta. I escriure uns versos tan bonics com els que hem llegit. I, qui sap, si altres. I ningú no ho hauria dit. Adéu, adéu, en trobar-nos al carrer i no gaire res més. Amb l'enyor a dintre.

Segur que ja s'han trobat. Es diu que va fallar-li el cor. Un cor que no podia resistir l'enyorança. Ben segur que en Lluís, ell tan simpàtic, li guardava el tros de cel que demanava Teresita. Ben segur que ella, ara, ens diu el que en versos de Verdaguier llegiem en el seu recordatori.:

«i amb llavis freds, encara sembla dir-nos:
No ploreu pas ma mort.
Per què en tan curt viatge acomiadar-nos,
si jo us espero a port.»

Podem adonar-nos, pels molts escrits que llegim a Llumiguia, que la mort sempre deixa records. I volem expressar-ho. I ens surt de l'ànima. Sovint aquest últim adéu escrit és un voler retrobar-nos.

Josep Bosch i Mercader

DE L'HOLOCAUST

M'he passat uns quants dies enfonsat en la lectura de les 825 pàgines del llibre escrit per la malaguanyada Montserrat Roig titulat "Els catalans als camps nazis", publicat al 2001.

Copio de la contraportada:

«Demostra que l'holocaust, el fenomen més terrible de la història contemporània,

va afectar directament molts catalans i espanyols.

Aquesta obra extraordinària constitueix un monument a la memòria heroica d'aquests homes i dones. A través de molts i molt diversos testimonis, l'autora traça el relat complet de l'odissea dels deportats catalans i ens permet comprendre què volia dir sobreviure en el món espectral del camp de mort i com, enmig de l'horror, alguns eren capaços encara de lluitar per la llibertat i per la dignitat. A més, completant el valor testimonial i historiogràfic del seu treball, Montserrat Roig aporta una extensa documentació, relativa sobretot al camp de Mauthausen, i ho il·lustra amb testimonis colpidors, incloent-hi la llista de tots els deportats catalans morts a Mauthausen».

Gusen era un camp d'extermini muntat expressament per provocar la mort a centenars de persones diàriament, indistintament que fossin criatures, dones, vells o homes en plena joventut. Depenia del de Mauthausen. La cambra de gas, l'electrocució, els forns crematoris, les dutxes d'aigua bullent i la fam eren la seva especialització.

En la llista de morts hi figuren quatre cassanencs, que van ser comunicats al familiar més pròxim que es va poder localitzar.

Personalment, he realitzat preguntes a persones que conec i ningú no en té coneixement. Res d'estrany després de més de 60 anys.

Els morts i parents que consten al llibre són els següents:

- Josep Garriga i Planas. Nascut 6-4-02. Mort a Gusen 25-10-41. Pare: Manuel Garriga, de Santa Cristina d'Aro.

- Ramon Maymí i Vinyas. Nascut 20-8-09. Mort a Gusen 15-11-41. Esposa: Àngela Castelló, c/ Figuereta, 6, La Bisbal.

- Vicenç Nogué i Lloberas. Nascut 26-3-07. Mort a Gusen 7-12-41. Germana: Dolors Nogué i Lloberas, c/ Guifré 287, Badalona.

- Fructuós Rosendo i Muñoz. Nascut 2-1-14. Mort a Gusen 6-2-41. Mare:

Maria Muñoz, c/ Casilla, Celrà - Girona.

La narració del llibre acaba així:

Els pocs que van quedar en vida pertanyen a diferents nacionalitats. En ésser alliberats, per les tropes aliades, del camp de Mauthausen, van fer aquest jurament:

Tot recordant la sang vessada per tots els pobles i pels milions d'éssers humans massacrats pel feixisme nazi, jurem no abandonar mai el camí que ens hem marcat. Sobre la base d'una comunitat internacional, volem aixecar als soldats de la llibertat que han caigut en aquesta lluita sense treva, el monument més bell: EL

MÓN DE L'HOME LLIURE.

Que Déu faci que un dia no llunyà es pugui assolir aquest objectiu.

J. Tolosà

MARTA

Com una estrella al cel,
bonica de veure,
bonica en il·luminar,
il·lusió ens dóna,
amb la seva esplendor;
així eres tu.

Decidida, afectuosa i la resta.

Atenta a tot i a tots,
l'amiga ideal,
aqueixa eres tu.

Del perquè de les coses,
perquè d'aquest gran dolor,
no en tinc cap resposta.

Temo, ploro i sofreixo.

Te'ns pots anar lluny, però...

del meu pensament i cor,
ningú no te n'esborra.

Fins després et dic,
perquè adéu, no puc.

Amb el temps, potser aconseguixi
entendre,

ja que oblidar no ho accepto.

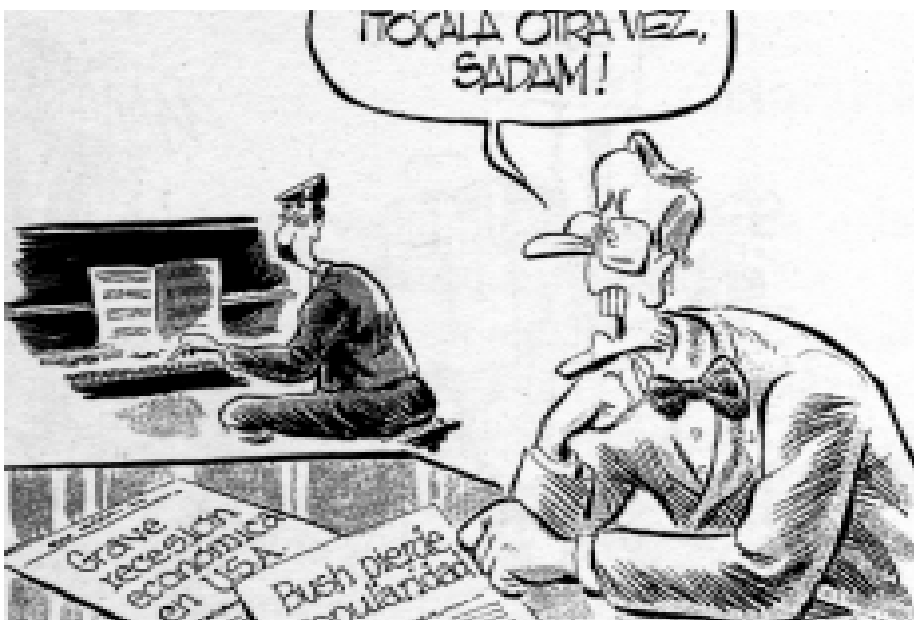
Eva

FESTA MULTICULTURAL

El llibre de la Coral Cot Juvinyà, guanyadora de l'XI premi Pere Lloberas, amb el títol "Famílies marroquines i educació dels seus fills al Baix Empordà", és una reflexió dels propis immigrants, detallada i profunda, sobre quina és la situació en què es troben aquestes famílies, procedents de l'Àfrica del nord, envers l'educació dels seus fills. Aquests; treball, amb percentatges i procediments diferents, es pot traslladar a d'altres llocs de Catalunya, com per exemple el Gironès, i més concretament a Cassà de la Selva.

A l'última part del llibre, a manera de conclusions hi ha una llista de suggeriments "per a les institucions competents...."

N'hi ha un que diu: "Desenvolupar activitats semblants (a l'apartat anterior fa referència a xerrades informatives adreçades a estrangers...) entorn de les associacions de pares i mares com a fonament d'una millor integració de la comunitat educativa... ens referim a festes, sortides, exposicions, tallers,... reunions més formals,... activitats més informals i lúdiques relacionades amb els infants, o algun altre tipus d'interès com pot ser gastronò-

mic, folklòric, esportius, musicals,...

No tinc cap dubte que entitats com "Xocolata per tots" supleix amb escreix la feina que haurien de fer les institucions competents (?), com tampoc no tinc cap dubte que la festa multicultural africana del 13-VII-02 va ser una mostra reeixida, compartida i entesa per tots els assistents a l'acte del que, per mitjà de la Coral, la societat d'avui demana i necessita.

Estem esperant la propera.

Xi Lu Min

L'ARROGÀNCIA DELS EUA

Senyores i senyors,

Sembla que últimament, de la mà del cowboy Bush, l'imperi ianqui s'esta treient la careta i ens mostra la seva vertadera cara amb perles, com per exemple:

-La idea de donar més permisos per desforestar zones boscoses amb l'argument de que igualment s'estant cremant a un ritme exagerat. Potser si els EUA donés suport al protocol de Kyoto i moderessin el canvi climàtic hi hauria menys incendis. Però sembla que aquesta solució no interessa.

-Com es justifica que EUA vulgui immunitat total per als seus ciutadans arreu del món? Injustificable. Que cadascú cregui el que vulgui. Busquen en Bin Laden entre els cadàvers per "jutjar-lo". Contra el terrorisme es comporten com terroristes. Escampen terror arreu.

-L'obsessió que tenen per invadir Irak amb l'argument que té armes nuclears. Pakistan també té armes nuclears, i la major potència nuclear el món són els mateixos EUA. No serà que hi ha altres

raons? Com per exemple el petroli? L'excessiu interès dels EUA per atacar aquells països on hi ha més petroli comença a fer olor d'imperialisme i neocolonialisme.

-I a la conferència per la terra de Johannesburg, Sudàfrica, arrogants ens menteixen sobre la voluntat de fer disminuir l'escalfor del planeta. Els hàbits imposats de consum no van en aquesta línia. Vivim l'era del petroli i mentre hi hagi petroli hi haurà guerra. Quin serà el proper mineral preciós pel qual cometran crims contra la humanitat, tals com l'assassinat?

Sembla que es considera sacrilegi somiar altres societats.

Xocolata per tots

Festa d'aniversari

Estem preparant la celebració dels 65 anys dels nascuts el 1937.

La festaensem que sigui el dia 24 de novembre d'enguany.

Si vols prendre-hi part, pots trucar a:

Joana Pagès
Tel. 972 46 02 64
Montse Pagès
Tel. 972 46 10 83
Albert Rutllant
Tel. 972 46 30 64